

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3651

гр. София, 22.07.2014 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в закрито заседание на 22.07.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разгледа дело номер **7016** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт №[ЕИК] / 03. 09. 2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП ГДО -С., частично потвърден с Решение № 1061 от 07. 05. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”-С..

След, като извърши проверка по допустимостта на подадената жалба, с оглед задължението му по чл. 151 от ДОПК, намира че жалбата се явява процесуално недопустима, предвид следните съображения:

Оспореният Ревизионен акт №[ЕИК] / 03. 09. 2011 г., е бил обжалван по реда на чл. 152 от ДОПК пред директора на Дирекция „О.”-С. с жалба вх. № 26-Е-15602 / 27. 09. 2011 г. по описа на ТД на НАП – ГДО (стр. 28 от първоначалното дело).

Видно от Решение № 1061 от 07. 05. 2012 г. на директора на дирекция „О.“, на жалбоподателя е изпратено уведомление, за което няма спор, за отстраняване на нередовности по реда на чл. 147, ал. 2 от ДОПК.

С допълнение към жалба вх. № 53-04-721/ 09. 12. 2011 г. (стр. 33) жалбоподателят е уточнил предмета на оспорване.

При това положение срока за произнасяне от страна на решаващия орган е започнал да тече от отстраняването на нередовностите, съобразно разпоредбата на чл. 155, ал. 1 от ДОПК, т.е. от 09. 12. 2011 г.

Изрично и в писмо изх. № 23-29-119 / 28. 12. 2011 г. на Дирекция „О.“ до синдика на дружеството жалбоподател (стр. 25) е посочено, че срока за произнасяне по чл. 155, ал.1 от ДОПК следва да се брои от 09. 12. 2011 г.

Към тази дата нормата на чл. 155, ал. 1 от ДОПК (в действащата до 15.02.2011 г. редакция), е предвиждала произнасяне в 45-дневен срок, от отстраняване на нередовностите.

Дори и да се приеме, че този 45-дневен срок, започва да тече от постъпване на поправената жалба пред решаващия орган, то това е станало на 21. 12. 2011 г., видно от посочването в решението.

Броейки срока от 22. 12. 2011 г., този 45-дневен срок изтича на 04. 02. 2012 г., който се пада в събота и съобразно правилото за броене на сроковете, срока е изтекъл на 06. 02. 2012 г. – понеделник – работен ден, а не както неправилно се сочи в решението, че срока е изтекъл на 07. 02. 2012 г.

По делото е налице споразумение между страните за продължаване на срока за произнасяне от страна на решаващия орган, което обаче е сключено на 07. 02. 2012 г., видно от отбелязването че на тази дата е получено (стр. 32) и на същата дата е върнато по факса, видно от датата за това.

Представеното по делото споразумение по чл. 156, ал. 7 ДОПК от 07. 02. 2012 г., не е могло валидно да продължи срока за произнасяне по жалбата от решаващия орган, предвид следните съображения: Съгласно чл. 156, ал. 7 от ДОПК срокът за произнасяне от страна на решаващия орган по жалбата може да бъде продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и органа за срок до три месеца, като в споразумението се посочва и срокът на продължаването. Предвид така предвиденото в посочения законов текст, писмената форма на съгласието е форма за неговата действителност, а не е форма само за доказване на последното. Тя е елемент от фактическия състав на самото писмено съгласие и без нея то не е валидно. В случай, че към даден момент не е постигнато споразумение в предвидената от закона писмена форма, счита се, че такова въобще не съществува. Приложимостта на нормата на чл. 156, ал. 7 от ДОПК предполага към датата на сключване на споразумението срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК - за произнасяне на решаващия орган все още да не е изтекъл. Подписаното след този момент споразумение не може да продължи срока за произнасяне, а евентуално да го възстанови. Последното обаче е недопустимо, тъй като не е предвидено като правна възможност в ДОПК. След като към датата 06. 02. 2012 г. между дружеството и решаващия орган не е съществувало двустранно подписано споразумение, то с подписаното на следващия ден – 07. 02. 2012 г., е недопустимо да се продължи изтеклия вече срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК. Считано от 06. 02. 2012 г. е било налице мълчаливо потвърждение на ревизионния акт, поради което споразумението за продължаване на срока, представено по делото, не следва да се взема предвид. Жалбата до съда е следвало да бъде подадена в срока, предвиден в чл. 156, ал. 5 от ДОПК, тоест до 07. 03. 2012 г. Такава, видно от данните по делото не е постъпила, а тази, с която е сезиран съда (подадена на 04. 06. 2012 г.) е просрочена.

В рамките на така установения 45-дневен законов срок за произнасяне, съобразно изложените по-горе мотиви, че не е налице валидно сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне, не е било постановено решение от страна на директора на Дирекция „О.”- С.. Едва на 07. 05. 2008 г. директорът на Дирекция „О.”-С. се е произнесъл с Решение № 1061, с което е потвърдил РА в обжалваната част, като в една част дори РА е отменен, но същото е след като РА е влязъл в сила.

Предвидените в закона срокове за произнасяне са преклузивни. Това е така, защото с нормите на чл. 156, ал. 4, ал. 5 от ДОПК законодателят е предвидил т. нар. „мълчаливо потвърждаване” на акта в случай на непроизнасяне от страна на решаващия орган в определения за това срок. След изтичането на срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК се преклудира възможността за решаващия орган да се произнася по жалба против ревизионен акт – Тълкувателно решение № 7 от 11.12.2008 г. на ВАС по т. д.

№3/2008 г.

В случай на мълчаливо потвърждаване, жалба против РА може да бъде подадена пред съда в тридесетдневен срок от изтичане на срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК.

В тежест на данъчно задължения субект, засегнат от ревизионния акт е да следи определените в закона срокове, и упражнявайки при желание своите процесуални права, да се съобразява с тези срокове.

Постановеното решение от решаващия административен орган след 45 дневния срок, се явява второ по ред, предвид наличието на предходно решение, с което (макар и не изрично), обжалвания ревизионен акт е вече мълчаливо потвърден.

С решение постановено извън срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, съответно – извън срока по валидно сключено на основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК споразумение, решаващия орган всъщност се произнася и по законосъобразността на вече постановено от него, макар и по силата на предвидената в чл. 156, ал. 4 от ДОПК законова презумпция, решение. Като се изключи предвидената в чл. 156, ал. 6 от ДОПК хипотеза, с такова правомощие решаващият орган не е овластен.

Водим от горното и на основание чл.151, ал. 1 ДОПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт №[ЕИК] / 03. 09. 2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП ГДО.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 7016 по описа за 2014 г. на Административен съд София – град, I-во отделение – 5 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в седемдневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: